

Belles contrades

A les Terres de l'Ebre.

Al Montsià i a Sant Carles de la Ràpita.

Al meu amic Jordi Rosales.

Baixen per les onades, antigues germanes del vent,
tot els somnis d'ultramar: xarxes, veles, remes: ritme d'Orfeu.
Tornen les grandeses: canals, places romanes, cançons napolitanes
i l'il·lustre voluntat d'un rei que amà –qui no ho faria–
el blau pregon de la badia; els blancs aquàtics, els verds terrestres
i els constants càntics de les gavines que sobrevolen –tant au com peix-
cels de miralls en brau onatge, núvols d'onades, pèlag reflex.
Arriben i ancoren, tots els mil somnis: els abraça el port sense temences.
Qui pesca, navega; qui neda, riu o plora; qui roba al sol tota potència
un present ben dolç agença. Aquell qui oblida antic record.

És així que neix aquesta pau immensa!
És així que arrela en mi el paisatge tendre!
Sento calfreds de renaixences de més enllà dels monts,
fortins del mar i murs de terra ferma.

Què foraster: quina recança! Em vull dir fill d'aquestes terres,
em vull dir fill d'aquest gran riu. Vull ser adob de cor, interna flama,
comunió eterna amb els camps d'arròs; blancs cants d'ocells,
verda proclama, batec i oratge, cerca i repòs.

-Tota esta aigua, este recó.

Tota esta gent, estos camins.

Ahir, real presència.

Avui, gran esperança.

Somnis si em gito.

Prompte retorn.